

L'ALT EMPORDÀ

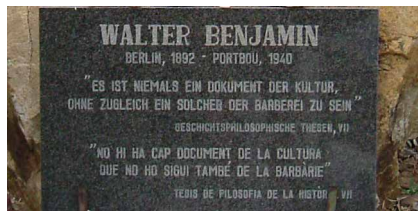
Text i foto > JOAN FERRERÓS

Vida de frontera | Després del que va passar a Polònia i a Espanya (que es passen les lleis i normes europees per l'arc de les respectives constitucions), això que les fronteres han desaparegut ja no s'ho deu creure ningú. A la població fronterera més notable que tenim a la província de Girona, els francesos, posem, travessen la ratlla que diuen que no hi és per comprar-hi tabac, sexe, licors...; els camioners s'hi aturen expressament; aquell altre hi arbora *outlets* oceànics, etc. I per això la vila de la Jonquera és protagonista sovint d'esdeveniments que els diaris i les teles solen il·lustrar amb la foto del també oceànic prostíbul més gran d'Europa (publicitat gratuïta que en fan els mitjans). En parlem perquè un dels darrers episodis dona per a una pel·lícula d'assassinats de Carles Porta. Un camioner perd l'orems per una camionera; ella el carabasseja fins i tot al Facebook. En l'habitual parada en un restaurant de la «nostra» no-frontera, ella sopa amb altres camioners. El conductor refusat arriba, els veu i s'hi acosta; la pretén malgrat tot, torna a ser repudiat i llavors li etziba: «Se't pixerà a sobre, ets un drap». Els col·legues de la dona s'enfronten a crits amb el descarat i ell els enregistra mentre els amenaça de mort. Llavors fuig, però torna, hi ha una batussa, clava un ganivet al cor d'un dels xofers, que es mor, en fereix un altre, fuig amb el seu vehicle, i un tercer que no ha rebut l'encalça i finalment la policia el deté. Tots són romanesos i es veu que, allà, dir *drap* a una dona és tant com dir-li *puta*. Alcoholèmia, atestats, declaracions, jutges...

Una casa per a Walter Benjamin

Les poques i desgraciades hores que el filòsof alemany va passar a Portbou (on es va suïcidar, impotent), han fruitat —que diria el cursi durant la restauració borbònica de 1975— en iniciatives que honoren la memòria del fugitiu del nazisme que no va trobar ajut, ans al contrari, a l'Espanya d'acabada la guerra. Al cementiri dignificat hi ha una placa que recorda Benjamin, i s'hi va

posar el memorial *Passatges* de Dani Karavan, que també era jueu, que en reivindica la figura i el llegat. A més, s'hi fa l'Escola d'Estiu Walter Benjamin, que l'any passat va arribar a la sisena edició, i ara els arquitectes Jordi Pigem i Joan Falgueras han projectat la futura reforma de l'edifici que havia acollit l'escola i l'antic ajuntament de Portbou, que, patrocinat per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, esdevindrà la Casa Walter Benjamin. Serà el centre d'estudis i recerca per a la difusió, la promoció i la comprensió d'aquesta figura universal, a més d'un nucli promotor i defensor dels valors ètics i de la modernitat, de la identitat europea i de la cultura de la pau en la societat actual. Memòria de la frontera i l'exili, contindrà el fons bibliogràfic de Walter Benjamin, ara propietat de la Fundació Angelus Novus, que porta el nom del quadre de Paul Klee que fascinava el malaurat filòsof.

>> Placa que recorda Walter Benjamin a Portbou.

EL BAIX EMPORDÀ

Text > PURI ABARCA

L'espai fantasmagòric de Ràdio Liberty

El 22 de març de 2006 es van fer caure, mitjançant explosions controlades, les antenes de Ràdio Liberty, l'emissora que el govern dels Estats Units va ordenar construir a la platja de Pals amb la missió d'emetre propaganda nord-americana als països comunistes. I això va fer des del 23 de març de 1959 fins al 25 de març de 2001. L'emissora va ser plenament activa durant la Guerra Freda, però a la dècada dels noranta del segle xx, un cop caigut el teló d'acer, va deixar de tenir sentit i, a poc a poc, va quedar en desús. Les antenes ja no hi són, però hi romanen, degradades i abandonades, algunes estructures i edificacions que havien servit per dur a terme les emissions. I

estan en un espai amb un alt valor natural i paisatgístic. Malgrat que el Ministeri per a la Transició Ecològica (els terrenys són de titularitat estatal) planeja encarregar un projecte tècnic per tirar a terra les edificacions i tornar a naturalitzar l'espai, a hores d'ara no hi ha cap notícia sobre les dates concretes. Les trenta-tres hectàrees que ocupa aquest recinte fantasmagòric són a primera línia de mar, dins dels límits del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter. No seria hora de fer el pas definitiu per protegir el terreny de possibles especulacions urbanístiques i adequar-lo per ser visitat? S'hi podrien marcar itineraris de natura i punts d'informació sobre la història i l'evolució del lloc al llarg dels segles, i també sobre l'episodi de la presència nord-americana al litoral gironí i la Guerra Freda, per què no?

>> Estat actual de les antigues instal·lacions de Ràdio Liberty. (Foto: SALVEM RÀDIO LIBERTY)

Amics estrangers del territori

Amics Internacionals de la Costa Brava és una nova entitat que ha sorgit de l'associació SOS Costa Brava, amb l'objectiu d'implicar els estrangers que viuen a la zona del litoral gironí en les accions destinades a preservar-ne els espais naturals. L'associació defineix la nova entitat, que ja té una cinquantena de membres (europeus, nord-americans i sud-americans), com una agrupació de gent que estima el territori on viu, independentment dels seus orígens. La idea és que aquest col·lectiu creixi cada vegada més i que es converteixi en una unitat plenament activa dins l'organigrama de SOS Costa Brava. La iniciativa pot donar encara més projecció internacional a l'associació, que va néixer l'estiu del 2018 com a federació d'entitats de defensa del territori i de lluita contra la invasió urbanística a la Costa Brava. I és una gran notícia, que tot això avanci. Però, a la vegada, és trist que, a aquestes altures del segle XXI, encara hagin de néixer associacions que s'encarreguin de defensar els es-

país i els hàbitats naturals, com si no hi hagués prou antecedents per forçar un canvi de polítiques en matèria de medi ambient. Trist i, malauradament, molt real. Atesa la situació, doncs, l'existència d'aquests col·lectius continua sent més que necessària, i això ho reconeix una part important de la societat, una part que s'implica en les campanyes endegades per preservar el territori o que hi dona suport moral.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM AUGER

Era núm. 4 | La tardor passada es va publicar el quart volum de la revista cerdana de recerca *Era*, en què es recullen els estudis científics presentats durant les IV Jornades d'Estudis Comarcals de Cerdanya. Aquest cop, la publicació ha estat més necessària que mai, ja que les jornades no es van celebrar a causa de la crisi sanitària. Des del Grup de Recerca de Cerdanya, l'organitzador de l'acte, es va proposar una alternativa en format telemàtic al seu canal de Youtube, en el qual es podien visualitzar set de les vint-i-quatre comunicacions programades. El balanç que se'n pot fer és que seguim preferint el format presencial, ja que de les set comunicacions penjades a la xarxa, només un parell han passat del centenar de visualitzacions.

El volum número 4 d'*Era* serà recordat com el de les jornades que no van ser, però això no li treu cap mèrit, sinó que confirma que la recerca a Cerdanya continua ben viva, perquè el nombre d'intervencions es manté i la publicació segueix fregant les tres-centes pàgines. Esperem que les V Jornades d'Estudis Comarcals de Cerdanya del 2022 siguin les del retorn a la normalitat.

Fira de Puigcerdà | L'any 2021 va fer 751 anys que se celebra la Fira de Puigcerdà. Queden poques efemèrides d'aquestes característiques i és un goig que es mantingui. Al llarg dels anys, la fira ha experimentat alts i baixos i canvis de tota mena, però segueix essent l'esdeveniment de tardor de referència a la comarca. És inevitable reprendre el llibre que Sebastià Bosom va publicar l'any 1988, *Fires de Puigcerdà 1182-1988*, en què es recorda que l'infant

Jaume de Mallorca va atorgar el privilegi de celebrar una fira per Tots Sants l'any 1270. Des de l'inici, la fira estava pensada per donar sortida als productes de Cerdanya i facilitar el contacte comercial amb altres contrades.

El 2021, la fira va tenir lloc el primer cap de setmana de novembre, i s'hi va mantenir la venda de bestiar. Nombreosos ramaders, sobretot del País Valencià, hi compren cavalls de tir i de cria. A més, el 2021 també es va celebrar la quarantena edició del Concurs de Cavalls.

Després d'un any sense fires arreu a causa de la pandèmia, la demanda ha augmentat i els ramaders cerdans preveuen molt bones vendes per al 2022.

>> Un moment del quarantè Concurs de Cavalls durant la Fira de Puigcerdà.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

La gran feina del voluntariat | Sant Aniol d'Aguja és un paratge magnífic al qual només es pot arribar a peu; per tant, qualsevol intervenció que es vulgui fer als edificis de l'església i l'antiga rectoria presenta molts problemes de transport de material. La solució de llogar un helicòpter representa una despesa copiosa i no assumible pels pocs recursos de què es disposa. Els Amics de Sant Aniol han adoptat una forma enginyosa que es basa en la col·laboració del voluntariat, gràcies al qual s'han fet i es fan moltes accions al país. Així, doncs, s'hi han pujat més de dues-centes tones de material a peu, i han continuat les obres de rehabilitació de l'antiga casa rectoral, a la qual es vol tornar l'ús de refugi de muntanya per a excursionistes que havia tingut a mitjan segle passat. Hi ha pujat taulons, bastides, eines. Es va posar el material a l'inici del camí per tal que els visitants amb esperit col·laborador hi portessin totxanes,

teules, sorra o grava en petites bosses d'un pes aproximat a cinc quilos, i un nombre considerable d'excursionistes s'han afegit a la iniciativa amb aquesta tasca altruista i anònima, i de la qual és just deixar constància d'agraïment.

Un projecte per als joves que queden fora del sistema educatiu

| Es vol donar una resposta formativa als joves que queden fora del sistema educatiu reglat i que sovint tenen moltes dificultats per accedir al mercat laboral. La Fundació La Fageda, juntament amb el Consorci d'Acció Social de la Garrotxa, ja va posar en marxa un projecte l'any 2012 adreçat a joves majors d'edat que estan en situació de risc. En programes posteriors van seguir la mateixa estructura de formació durant el matí, feina a la tarda i compartir espais amb els treballadors i tècnics de La Fageda, i així va néixer el projecte de l'Escola de Noves Oportunitats NOIMA (que en grec vol dir 'sentir'). Per poder-la posar en marxa, l'Ajuntament d'Olot els va fer cessió de l'antic convent de la Divina Providència, on oferiran itineraris formatius perquè aquests joves puguin tornar al sistema educatiu o bé es puguin inserir laboralment. La intenció és que alguns dels serveis funcionin ja durant el curs 2022-2023.

S'ha celebrat la desena edició de Lluèrnia

| Les propostes que es van fer en la darrera edició de Lluèrnia es van oferir durant tres caps de setmana per tal de no repetir les aglomeracions d'edicions anteriors, i les instal·lacions es van repartir per diversos punts de la ciutat, amb una major concentració entorn del riu Fluvià, des del parc de Pedra Tosca fins al barri de Sant Miquel.

Es va mantenir l'essència característica del festival del foc i de la llum, amb instal·lacions d'arquitectes, dissenyadors d'il·luminació, escenògrafs, interioristes, artistes visuals i videocreadors, a més d'alumnes de diversos nivells.

>> L'hort de la llum, instal·lació creada per Antoni Arola a la pista d'atletisme en l'última edició de Lluèrnia. (Foto: QUIM ROCA)

Un altre títol per al Club Patinatge Olot | Aquest club ha aconseguit el seu tretzè títol mundial i amb una nota extraordinària, omplint el marcador amb quatre deus per la coreografia «Trampa mortal», amb una execució gairebé perfecta. És just constatar l'esforç de tot un equip de joves que, traient temps d'on poden, s'esforcen i aconsegueixen aquests reconeixements.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Coses d'Església | Que hi ha aspectes de l'Església que pengen d'un fil i d'altres que estan pengim-penjam no és cap secret. Però això no s'ha d'agafar (almenys no pas sempre) en un sentit pejoratiu. Per exemple, a Cassà de la Selva han despenjat del campanar de l'església de Sant Martí, després de trenta-tres anys, la campana de les hores, fosa el 1644. Des del 1988 no feia bon so, i ara es restaurarà, cosa que provocarà goig als cassanencs i segurament disgust a algun foraster d'aquells que no suporten el soroll de les campanes, però sí el que fan ells mateixos.

El bisbe Francesc, que ja ha complert els setanta-cinc anys (l'edat a partir de la qual els bisbes es poden jubilar, segons el dret canònic), s'afegeix als relleus previstos en altres diòcesis catalanes. De moment, però, el nostre bisbe diu que encara «pot marcar algun gol», mentre el Vaticà no en nomeni el successor. Malauradament, ja no podem saber quina «quiniela» episcopal faria el periodista i mossèn Pere Madrenys, secularitzat però sempre amb una orella (o totes dues) pendent de l'Església i dels seus camins, a vegades més inescrutables que els de Déu. Des del mes d'agost passat, que ens va deixar, segurament ho té més que apamat.

Tancaments | Tot remenant per l'hemeroteca, veig que l'any 2015 la Junta de Govern Local intentava ressuscitar un projecte ja acaronat pel PSC en els anys vuitanta: promoure la ciutat de Girona per optar a ser Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO. Som ja al 2022, i ni el pes històric, monumental i cultural del call jueu, ni la difusió de Girona com a plató d'anuncis i d'escenes fílmiques, ni el reclam com

a ciutat turística n'han evitat la davallada, impensable llavors. Botigues i negocis tancats, obres per fer i desfer... no són precisament el millor reclam per aspirar a aquella cobejada categoria patrimonial. Tanquen els cinemes Albèniz Plaça després de quaranta anys; tanquen editorials de profunda arrel gironina, com Curbet Edicions, i tanca el Museu del Vi. Des de l'any 1977, entre la clientela havia acollit incomptables promocions d'estudiants, que fins i tot s'hi havien endut professors del Col·legi Universitari (ara UdG) a fer-hi classe. En dono fe. Davant d'aquest panorama, aquella eufòria, el «Girona, rai» i els cartells de «No volem pisos turístics» queden molt llunyans. Els gironins, sempre alerta per al negoci, i més ara que la COVID-19 sembla que ens dona una treva, potser podran capgirar la sensació de desgrana que ens aclapara fa tants de mesos.

>> *El viaducte del tren (a la foto, en el seu millor moment anual) continua sent una barrera que parteix Girona.*

Una ciutat neta, polida i ecològica

L'Ajuntament de Girona s'ha decidit a posar una vintena de policies municipals de paisà a vigilar i multar els impresentables que abandonen deixalles i fins i tot mobles fora dels contenidors. És un bon inici, però hi cal un bon final:

que les multes es cobrin i, en el cas que no sigui possible per insolvència o per malabarismes burocràtics per part de l'incívic, que aquest no en surti impune.

Però no tot és negativitat. A Can Gilbert del Pla, l'edifici de cinc plantes Bloc 6x6, fet bàsicament de fusta i dissenyat per l'estudi d'arquitectes gironí Bosch-Capdeferro, ha estat nominat al Premi d'Arquitectura Contemporània de la Unió Europea (Premi Mies van der Rohe 2022), juntament amb l'antiga seu de "la Caixa", al carrer de Santa Clara. Uns quants edificis ruïnosa a terra i una mica de mà ferma per negociar amb Adif els terrenys i espais en desús o en espera d'intervenció acabarien de posar les piles a una ciutat que reclama espais i mobilitat neta. Girona hi té tot el dret. Sempre, és clar, que després es facin els projectes amb el cap i escoltant l'opinió ciutadana.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY**

De cavallets | L'any 2019, l'Ajuntament de Banyoles va comprar l'edifici de Mobles Tarradas. Era el segon edifici que havia acollit una botiga tradicional que adquiria el consistori en el darrer decenni. Can Tarradas, singular, sobretot, pel seu passatge, va acollir una primera exposició dedicada a «Arquitectes i ciutat: del Pla urbanístic de 1936 a la Banyoles olímpica». Fins al 8 de novembre de l'any passat s'hi va poder admirar «Goita tu, quin ball de passada», que repassava la part de la història de la faràndula banyolina centrada en les figures dels cavallets, el drac i el tabal. L'historiador de l'art Guerau Palmada i l'etnopoeta Àngel Vergés es van encarregar de la recerca i la documentació històrica de la mostra que va dissenyar la dissenyadora gràfica Isabel Oliver. El resultat va ser una petita meravella que reivindicava la tradició centenària del bestiar i la faràndula banyolina. A través de fotografies i documents històrics, vam viatjar pels cavallets dels segles XVIII i XIX fins als de l'any 2009, passant pels antics de 1908, quatre dels quals, restaurats, es van poder veure a l'exposició. El ball de cavallets de la Festa Major, al ritme de «L'airet de ma-

tinada», escenifica el conflicte històric entre els Cairuts i els Rodons, bandositats banyolines partidàries del monestir i la vila, respectivament. L'exposició també va posar en relleu banyolins anònims que havien participat en la cultura popular de la ciutat.

>> Un dels cavallets de la mostra que es va poder visitar a Can Tarradas, a Banyoles.

De llengua | Una de les entitats pladestanyenques que m'ha semblat, de sempre, més admirable és el Centre Excursionista de Banyoles. El seu compromís amb l'entorn, amb el país, l'ha dut a fer tasques de manteniment d'esglésies i camins de la comarca i d'algunes comarques veïnes, i a oferir activitats culturals de tota mena. El seu local, la casa de Les Orenetes, és un viver d'activitat i de bon ambient. De manera oficial, des de 1953 han acompanyat generacions de banyolins a descobrir el país. Potser és aquesta tradició venerable i coherent que ha fet que em sorprenguéss d'una manera desagradable veure que organitzen una excursió que anomenen BUTT (Banyolins Ultra Turons Trail). Tot primer vaig pensar que era una ironia (no descarto que ho sigui), però té pinta que no, que ho diuen de debò, que fer una ruta pels turons que envolten l'estany (Sant Martíà, puig Clarà, puig de les Gitanes, Sant Patllari i Rocacorba), allò que s'ha fet tota la vida, almenys en trams separats, s'ha transformat per art de l'anglicisme innecessari i pretensions en un BUTT.

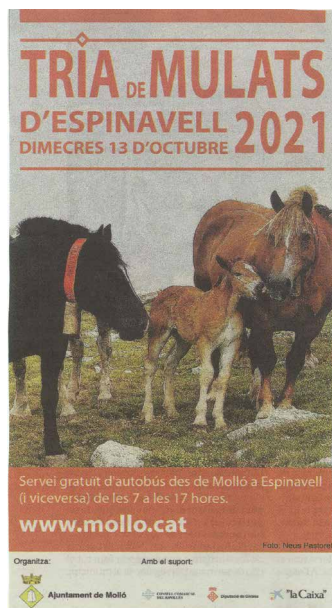
EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT

Fires del bestiar | Les fires del bestiar que van tenir lloc al Ripollès a mitjan octubre encapçalen aquesta

crònica. A les poblacions de Ribes, Ripoll i Espinavell es van celebrar, respectivament, la XXXVII Fira del Bestiar i la XXV, conjuntament amb la Fira Pirinenca de la Vall de Ribes; la de Santa Teresa i la Fira Catalana de l'Ovella i la Tria de Mulats, essent aquesta darrera la que gaudeix d'un ressò turístic més ample. Els punts en comú de totes són recordar els orígens de les tradicions de la comarca, d'una banda, i de l'altra, ser un pols d'atracció de visitants i de compravenda per als ramaders assistents i participants.

I sense deixar encara les fires relacionades amb el sector primari que se celebren durant els primers dies tardorals, volem deixar constància de la Fira de la Galeta de Camprodon, la de la Cervesa Artesana i del Rebost i del Mercat Gourmand de Pardines, la Diaada del Bolet de Planoles i la de la Trumfa de la Vall de Camprodon a Vilallonga de Ter. Deixant de banda l'innegable interès turístic de totes, els organitzadors hi van voler potenciar i reivindicar els productes de proximitat o de quilòmetre zero, i animar a consumir-ne.

>> Cartell de la Tria de Mulats d'Espinavell. (Foto: AJUNTAMENT DE MOLLÓ)

Jornades del Patrimoni | Una altra notícia que cal destacar per la transversalitat, és la celebració de les Jornades Europees del Patrimoni 2021 a Ripoll, Sant Joan de les Abadesses, Camprodon i Beget (recordem, ni que sigui de passada, que aquesta darrera població ha estat reconeguda fa ben

poc com un dels pobles més bonics de tot l'Estat espanyol), amb un seguit d'activitats (visites guiades, rutes de descoberta, museus...) en què la participació va ser realment significativa.

També va ser un èxit el retornat festiu de senderisme Ripollès Discovery Walking, organitzat per Itinerànnia, amb la finalitat de descobrir els racons naturals de la comarca a través de diferents pràctiques esportives i amb la col·laboració de guies especialitzats.

Clicks i tresc | La Fira de la Tardor i la Fira del Col·leccionisme Playmobil i Lego van arribar a Camprodon, on també es va celebrar la primera edició del Pyrennes Mountain Festival, que no és altra cosa que una fira especialitzada en tresc (*trekking*), senderisme i curses de muntanya (*trail running*).

A la capital de la comarca, Ripoll, va tenir lloc la cloenda del periple del projecte «Despertant instruments adormits» de la portalada del monestir de Santa Maria, amb cinc concerts a càrrec d'artistes de reconegut prestigi, com ara la Labyrinth Orchestra o els Troubadours Art Ensemble. La Coral de Santa Maria de Ripoll, dirigida per Teresina Maideu, també hi va participar.

A la vila de Sant Joan de les Abadesses hi ha dos fets per comentar: un fa referència al món de la cultura, i l'altre al món de l'esport. Comencem, doncs, pel primer. A mitjan octubre van tenir lloc els actes d'homenatge a Ramon Cotrina, reconegut intel·lectual i escriptor de discreció proverbial. Es va morir l'abril de l'any passat, però a causa de la pandèmia no va ser possible retre-li cap acte de reconeixement. Al matí, alguns membres del grup de teatre SAT van fer una lectura de diversos fragments del seu corpus literari als porxos de l'antiga Escola Vedruna, i després va tenir lloc la presentació del llibre *Estimat Ramon* a càrrec del seu amic Joan Nan Orriols i de l'expresident de la Generalitat, Quim Torra. Pel que fa a l'esdeveniment esportiu, celebrem el retorn dels esperats Tres Dies de Trial de Sentigosa, en els quals, a més d'haver-hi cent noranta inscripcions, es va poder gaudir de les exhibicions dels campions mundials Toni Bou, Takahisa Fujinami i Gabriel Marcelli.

I acabem a la vila de Campdevàrol, on van tenir lloc els actes de la IV Bienal del Metall. En aquesta edició es van inaugurar el Centre Pyrfer del Ferro i

de l'Aigua i la Ruta del Ferro i de l'Aigua. Amb aquests dos nous elements, l'Ajuntament s'ha proposat reivindicar el passat de la vila ripollesa, tan vinculat a l'ús de l'aigua i del metall.

LA SELVA

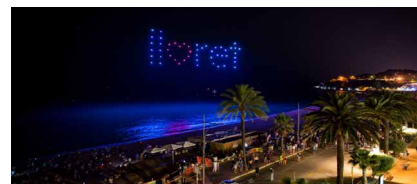
Text > JOAN DOMÈNECH

Lloret: Drone Festival | Cal deixar constància que l'estiu passat la vila turística va ser pionera en una nova modalitat d'atracció, ja que va ser la seu del primer festival de drons, promogut per l'empresa catalana Flock Drone Art. Tots els divendres del mes d'agost, a dos quarts d'onze de la nit, sobre la platja lloretenca es va poder veure un espectacle totalment nou, que combinava una atrevida coreografia amb llums, colors i música. En certa manera, aquesta exhibició va substituir els focs artificials de la Festa Major, amb l'avantatge que no deixa residus i és respectuosa amb el medi ambient. L'Ajuntament de Lloret va voler compensar els problemes de la pandèmia i seguir sent capdavantera en el sector de l'oci amb una innovació de primera magnitud, que una gran quantitat de públic degudament situat

i controlat va poder contemplar des del primer dia. Sens dubte, aquesta oferta cultural complementària va ser elogiada unànimement.

Amer: els laboratoris Hipra | La COVID-19 va crear molts problemes arreu del món i va justificar la lluita per trobar una vacuna que preservés la integritat dels humans contra la mortalitat que es va produir en la primera envestida de la pandèmia. Darrerament ha sorprès favorablement la incorporació en aquesta campanya de la farmacèutica Hipra, amb seu a Amer. Aquesta empresa supera de llarg els dos mil treballadors i ha adquirit, darrerament, l'empresa GoodGut, situada al Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona, que es va crear el 2014 i va ser guardonada ja el 2019 per la seva capacitat d'innovació i, sobretot, per l'aportació femenina. La multinacional d'Amer ja ha iniciat les primeres fases de l'assaig clínic contra la COVID-19, i la seva vacuna podria entrar en joc cap a final d'any. L'empresa d'Amer, que comercialitza els seus productes a més de cent països i hi té diverses filials, dedica el 10 % de la facturació a la recerca, i se suma així al moviment per aturar el progrés del virus que tant preocupa arreu.

Arbúcies: el record de la nissaga dels Cabrera | El Consell Comarcal de la Selva intenta potenciar el llegat històric dels Cabrera com a producte turístic cultural. Es tracta d'aprofitar l'atractiu del patrimoni material i immaterial del vescomtat i oferir-lo als visitants que s'interessen pel territori i per la història dels seus habitants i dels qui n'han portat les regnes en temps remots. El Centre d'Interpretació del Vescomtat de Cabrera s'ha ubicat al castell de Montsoriu, lloc ja de per si emblemàtic, i forma part del projecte iniciat el 2017 amb fons europeus. També s'ha ampliat, en aquesta línia, el Museu Etnològic del Montseny, a Arbúcies, que acollirà el Centre de Divulgació i Investigació de la Batllia de Montsoriu. S'han integrat en aquest projecte tretze municipis que engloben trenta-vuit elements patrimonials, als quals se'n van afegint més. S'han creat, també, unes rutes que permeten seguir la petjada dels Cabrera.

>> Un moment del festival de drons celebrat a Lloret. (Foto: FLOCK DRONE ART)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > JOACHIM CLOS, resident a Riom (França)

Vaig néixer a Blanes, però visc a França des de fa seixanta-dos anys, concretament des que en tenia setze. Això no impedeix que em senti ben català, tot i que quan visito la meua terra d'origen no puc evitar que se'm noti l'accent francès. El meu pare, que era lampista, havia viscut a Tolosa durant la Guerra Civil. Després va tornar una temporada a

Blanes, però la feina no li anava prou bé i, al cap d'un temps, va decidir marxar a Riom, al departament de Puèi Domat (Puy-de-Dôme), on vivien uns amics d'Hostalric. Allà sí que va trobar feina, i quan jo tenia setze anys vaig anar a viure amb ell. A Blanes jo ja havia après l'ofici, però no em va deixar treballar i em va apuntar a un centre de formació professional. Al cap de tres anys, després de treure'm un parell de certificats, vaig començar a treballar. Llavors ja estava plenament adaptat als costums francesos, no gaire diferents dels nostres si deixem de banda els horaris dels àpats: sempre dinen a les dotze del migdia i sopen a les set de la tarda.

Vaig conèixer la Raymonde, que l'agost del 1968 es va convertir en la meua dona, a la festa en què jo feia vint-i-tres anys. Vam tenir dos fills: en Raphaël, que va morir amb trenta-cinc

anys en un accident de moto, i en Jérôme, que ara en té cinquanta. La mort d'en Raphaël, no he acabat de superar-la mai, com tampoc la de la Raymonde, que va traspasar el 2012. Són desgràcies que marquen, com també el fet de patir diabetis des dels catorze anys. Algun dia escriuré un llibre explicant les meves vivències. Després de treballar durant molts anys, em vaig fer professor del meu ofici i, quan em vaig treure el títol a París, vaig tenir la sort de trobar feina a Riom. Em vaig jubilar abans dels seixanta anys i, tot i que m'enyoro força de Blanes i de Catalunya, a França soc prou feliç. Fa uns anys vaig conèixer la Chantal i ens agrada molt ballar. Vals, tango, salsa, el que sigui. Hi anem tres cops a la setmana, o almenys hi anàvem fins que va esclatar la pandèmia. Espero que ben aviat puguem tornar-hi.